

гора. Тукъ и отвждъ тѣзи планини, на северъ, чакъ задъ Дунавъ и задъ рѣка Днѣстьръ, и на югъ до Егейско море и до Цариградъ страната била пълна съ траки, управлявани отъ царе, и то не отъ единъ.

* *
*

Траakitъ били многобройни. Както казва стариятъ историкъ Херодотъ, „тракийскитъ народъ следъ индийцитъ е най-голѣмъ отъ всички. Ако би се управлявалъ отъ единъ господаръ или ако би билъ съгласенъ, то би билъ непобедимъ, споредъ моето мнение“. . . . „Но понеже, продължава сжщиятъ, това е за тракитъ мжчно и невъзможно, затова сж слаби“. И наистина, многобройнитъ и войнствени траки не образували никога една държава. Единъ старъ римски писателъ, Страбонъ, наброява до 22 тракийски племена само на югъ отъ Дунава.

Всѣко племе се сплотявало около мѣстния богъ и начело съ него се считало отдѣлено отъ другитъ племена. На любимия племененъ богъ издигали храмъ, дето прислужвали жреци. Още преди 2500 — 3000 години въ България било пълно вече съ жреци — прислужници на разни дохристиански богове. Ние срѣщаме нарисувани такива стари тракийски жреци съ дълга ризница, препасана съ поясъ и съ шапка на глава. Единъ жрецъ, напимѣръ е нарисуванъ върху

плочка, какъ води съ ножъ въ ржка огоенъ бикъ, опасанъ презъ корема и гърба съ свещенъ поясъ, да го заколи и да го изгори на жертвения камъкъ въ храма.

*
* *

Тракийскитъ жреци не ограничили своята роля само въ църквитъ. Мнозина отъ тѣхъ забогатѣли и добили голѣмо обществено и политическо значение. Нѣкжде дори тѣ ставали и царе и създавали по този начинъ **теокрация, т. е. държава, въ която царьтъ билъ и свѣтски и духовенъ владѣтель.** Единъ жрецъ-царъ управлявалъ племената Кебрани и Скамбои въ Мизия (Сев. България). Когато срещу него народътъ се разбунтувалъ, той заплашилъ бунтовниците, че ще се качи по стълба чакъ на небето, при богиня Хера, и ще ѝ поиска да ги накаже. Щомъ народътъ чулъ това, омирилъ се и се подчинилъ на своя царъ-жрецъ.

По-често жрецитъ помагали на свѣтскитъ царе, каквито имало твърде много. Тѣзи царе не били обикновени хора. Всѣки отъ тѣхъ се считалъ потомъкъ на нѣкой богъ и затова разполагалъ съ голѣма власт. Неговото стѣпване на престола ставало по особенъ редъ. Най-първо, той се окѣпвалъ въ близката рѣка, слагалъ следъ това разкошна трапеза и извършвалъ свещенъ обредъ за приемане на царското достоинство отъ